

SIC - Sociedade Independente de Comunicação proti Portugalsku, rozsudek ze dne 27. 7. 2021 - K přiměřenosti náhrady újmy na osobnostních právech politika způsobené nepravdivým televizním zpravodajstvím

Stěžovatel: SIC - Sociedade Independente de Comunicação

Žalovaný stát: Portugalsko

Číslo stížnosti: 29856/13

Datum: 27.07.2021

Článek Úmluvy: čl. 10

Rozhodovací formace: Senát

Soud: Evropský soud pro lidská práva

Hesla: nezbytný v demokratické společnosti/přiměřenost/rovnováha mezi dotčenými zájmy, odpovědná žurnalistika, právo na ochranu pověsti, respektování soukromého života, svoboda projevu/sdělovací prostředky, tisk

Český právní řád: Čl. 10, čl. 17 Listiny základních práv a svobod
§ 81, § 82 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník

Významnost: 2

**VÝBĚR ROZHODNUTÍ EVROPSKÉHO SOUDU PRO LIDSKÁ PRÁVA PRO JUSTIČNÍ PRAXI Č.
1/2022**

**SIC - Sociedade Independente de Comunicação proti Portugalsku, rozsudek ze dne 27. 7.
2021**

**K přiměřenosti náhrady újmy na osobnostních právech politika způsobené nepravdivým
televizním zpravodajstvím**

Autorský komentář:

Překládaný rozsudek Soudu je dalším příspěvkem k jeho již poměrně bohaté judikatuře týkající se střetu práva na svobodu projevu (a práva na informace) a ochrany osobnosti (práva na respektování soukromého života), a to v situaci, kdy původcem zásahu jsou média a dotčenou osobou veřejný funkcionář. Ustálené principy posouzení proporcionality zásahu, obvykle v podobě soudního

rozhodnutí o žalobě z titulu ochrany osobnosti, v kontextu střetu uvedených dvou základních práv Soud ostatně pregnantně shrnuje v odstavcích 54.-62. překládaného rozsudku spolu s citováním relevantní judikatury.

V tomto případě se na Soud obrátila portugalská mediální společnost, která se ve svém právu na svobodu projevu a šíření informací cítila dotčena neproporcionální výší náhrady újmy, která jí byla uložena zejména portugalským Nejvyšším soudem jakožto poslední instancí v rámci sporu z titulu ochrany osobnosti. Stěžovatelka nepopírala, že nepravdivost informací uvedených v jedné z jejích reportáží mohla poškodit pověst žalobce ve vnitrostátním řízení domáhajícího se náhrady újmy. Přiznaná výše náhrady, představující dokonce do té doby nejvyšší portugalskými soudy uloženou částku v podobných případech, však podle ní byla nepřiměřená mimo jiné z toho důvodu, že se jednalo o informování o záležitosti značného veřejného zájmu a že k pochybení došlo pouze v jednom uvedeném případě, neboť dřívější reportáže týkající se téže kauzy žalobce přímo nezmiňovaly.

Soud se ve svém posouzení soustřeďoval na otázku proporcionality zásahu, v termínech Úmluvy na otázku „nezbytnosti zásahu v demokratické společnosti“. V první řadě neakceptoval argument stěžovatelky, že do osobnostních práv R. R. jakožto žalobce ve vnitrostátních řízeních došlo až pozdější nepravdivou reportáží (z ledna 2004). Již dřívější zpravodajství obsahovalo nepřímé reference k funkci R. R., který tak byl podle Soudu snadno identifikovatelný, a závažnost tématu (zneužívání dětí) a s tím spojené předsudky byly způsobilé do pověsti R. R. zasáhnout. Pokud se týče uvedené nepravdivé reportáže, stěžovatelka navíc podle Soudu nejednala odpovědně s ohledem na dosah jejího zpravodajství.

Přesto však Soud zásah v podobě uložené náhrady újmy přiměřeným neshledal. V první řadě si stěžovatelka až na reportáž z ledna 2004 počínala odpovědně co do zdrojů svého zpravodajství, které se navíc týkalo záležitosti veřejného zájmu. Nepravdivé informace o R. R. v lednové reportáži pak obratem uvedla na pravou míru. Omezenou míru újmy na pověsti R. R. pak bylo možno odhadovat z jeho aktivního pokračování v politické kariéře po odvysílání předmětných reportáží. Ačkoli tak nebylo pochyb o existenci újmy R. R., ta v očích Soudu nebyla takového rozsahu, aby mohla odůvodnit vysokou náhradu újmy přiznané R. R. Soud proto dovedl, a to jednomyslně, porušení stěžovatelčina práva garantovaného čl. 10 Úmluvy.

SKUTKOVÝ STAV

Stěžovatelkou je portugalská mediální společnost SIC (Sociedade Independente de Comunicação) provozující několik televizních kanálů. Ve dnech 6. a 7. 12. 2003 její dva televizní kanály (SIC a SIC Notícias) patřící mezi hlavní televizní stanice v Portugalsku zahájily své zpravodajské relace reportážemi o údajné síti pedofilů na Azorských ostrovech. Reportáže se zakládaly na informacích obsažených v investigativní zprávě společně zpracované stěžovatelkou a předním portugalským týdeníkem Expresso. V rámci reportáží bylo opakovaně uvedeno, že členy skupiny pedofilů působící mimo jiné na ostrově São Miguel jsou i vysoce postavení politici, včetně člena současné regionální politické reprezentace.

Dne 8. 12. 2003 rezignoval R. R. na funkci regionálního tajemníka pro zemědělství a rybolov v regionální vládě Azorských ostrovů, avšak ve svém prohlášení popřel jakoukoli přímou souvislost s vyšetřováním trestné činnosti proti nezletilým na Azorských ostrovech. Důvodem rezignace, který byl následně opakovaně zmiňován mimo jiné ve zpravodajských reportážích stěžovatelky, bylo podle něj množství fám, výroků poškozujících jeho pověst a referencí k jeho osobě v souvislosti s vyšetřováním uvedené trestné činnosti.

Dne 9. 1. 2004 odvysílal zpravodajský kanál stěžovatelky (SIC Notícias) v rámci dopolední zpravodajské relace reportáž o policejním výsledku podezřelých ve výše uvedené kauze. Mezi

vyslýchanými osobami, které měly být zadrženy a poslány do vazby, byl výslovně zmíněn i „regionální tajemník pro zemědělství, který již z vládní funkce odstoupil“. V pozdějších zpravodajských relacích téhož dne ovšem byla tato informace opravena v tom smyslu, že R. R. nebyl toho dne přítomen u soudu v rámci vazebního jednání nebo výslechu a nebyl ani zadržen nebo obviněn.

R. proti stěžovatelce a novináři E. C. následně inicioval civilní řízení, v němž požadoval náhradu nemajetkové újmy i škody z titulu zásahu do jeho osobnostních práv, konkrétně do osobní cti a pověsti. Prvostupňový soud jeho návrhu v srpnu 2010 částečně vyhověl, když žalovaným uložil na náhradě majetkové i nemajetkové újmy zaplatit celkově 145.758,97 EUR, z čehož stěžovatelka nesla 60 %. Odvolací soud však tento rozsudek v lednu 2012 změnil, když ve vztahu k E. C. řízení zastavil a stěžovatelce uložil zaplatit toliko 10.000 EUR na náhradě nemajetkové újmy. K odvolání R. R. ovšem toto druhoinstanční rozhodnutí v říjnu 2012 změnil portugalský Nejvyšší soud, a to tak, že stěžovatelce na náhradě nemajetkové újmy uložil zaplatit 50.000 EUR, na náhradě škody pak 65.758 EUR, a to s příslušenstvím. Této povinnosti stěžovatelka učinila zadost, když R. R. postupně zaplatila z titulu uvedené náhrady s příslušenstvím celkem 145.988,28 EUR.

V průběhu uvedených řízení, konkrétně od 10. 3. 2005 do 4. 11. 2013, byl R. R. poslancem portugalského parlamentu za oblast Azorských ostrovů. V září 2013 byl zvolen starostou města Vila Franca do Campo; funkci v říjnu 2017 obhájil.

PŘÁVNÍ POSOUZENÍ

TVRZENÉ PORUŠENÍ ČL. 10 ÚMLUVY

42. Stěžovatelka [původní výraz „applicant company“ překládáme zjednodušeně jako „stěžovatelka“ – pozn. překl.] namítala, že rozsudky vydané v její neprospěch porušily její právo na svobodu projevu. Odvolávala se přitom na článek 10 Úmluvy, který zní takto:

„1. Každý má právo na svobodu projevu. Toto právo zahrnuje svobodu zastávat názory a přijímat a rozšiřovat informace nebo myšlenky bez zasahování státních orgánů a bez ohledu na hranice. Tento článek nebrání státům, aby vyžadovaly udělování povolení rozhlasovým, televizním nebo filmovým společnostem.

2. Výkon těchto svobod, protože zahrnuje i povinnosti a odpovědnost, může podléhat takovým formalitám, podmínkám, omezením nebo sankcím, které stanoví zákon a které jsou nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, územní celistvosti nebo veřejné bezpečnosti, ochrany pořádku a předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky, ochrany pověsti nebo práv jiných, zabránění úniku důvěrných informací nebo zachování autority a nestrannosti soudní moci.“

A. Přijatelnost

43. Soud konstatuje, že stížnost stěžovatelky není zjevně neopodstatněná ve smyslu článku 35 odst. 3 písm. a) Úmluvy. Dále konstatuje, že není nepřijatelná ani z jiných důvodů. Musí být proto prohlášena za přijatelnou.

B. Věc sama

(...)

2. Posouzení Soudu

a) Zda došlo k zásahu

52. Strany nerozporovaly, že rozsudek Nejvyššího soudu ukládající stěžovatelce zaplatit R. R. 50.000 EUR za nemajetkovou újmu a 65.758 EUR za škodu, které byly způsobeny zásahem do jeho práva na

dobrou pověst, představoval „zásah“ do výkonu svobody projevu stěžovatelky. Soud nevidí důvod, proč by měl rozhodnout jinak.

b) Zda byl zásah stanoven zákonem a sledoval legitimní cíl

53. Strany se rovněž shodly na tom, že tento zásah měl právní základ. Soud taktéž konstatuje, že namítaný zásah byl stanoven zákonem, konkrétně články 70 a 484 občanského zákoníku ... Rovněž konstatuje, že namítaný zásah sledoval legitimní cíl uvedený v článku 10 odst. 2 Úmluvy, a to „ochranu pověsti nebo práv jiných“ - v daném případě práv R. R. Zbývá tak určit, zda byl „nezbytný v demokratické společnosti“.

c) Zda byl zásah nezbytný v demokratické společnosti

(i) Obecné principy

54. Základní principy týkající se otázky, zda je zásah do svobody projevu „nezbytný v demokratické společnosti“ ve smyslu článku 10 odst. 2 Úmluvy, jsou v judikatuře Soudu již ustáleny. Byly shrnuty mimo jiné ve věci *Bédat proti Švýcarsku* (č. 56925/08, rozsudek velkého senátu ze dne 29. 3. 2016, § 48) a *Magyar Jeti Zrt proti Maďarsku* (č. 11257/16, rozsudek ze dne 4. 12. 2018, § 63-68).

55. Tisk hraje v demokratické společnosti zásadní roli. Ačkoli nesmí překračovat určité hranice, zejména pokud se týče pověsti a práv druhých, jakož i potřeby zabránit zveřejňování důvěrně získaných informací, jeho povinností je přesto zprostředkovávat - a to v souladu se svými povinnostmi a odpovědností - informace a myšlenky o všech záležitostech veřejného zájmu (viz výše citovaný rozsudek *Bédat*, § 50, a tam uvedené případy).

56. Ochrana, kterou článek 10 poskytuje novinářům ve vztahu ke zpravodajství o otázkách obecného zájmu, je totiž podmíněna tím, že novináři jednají v dobré víře v zájmu poskytování přesných a spolehlivých informací v souladu s principy odpovědné žurnalistiky. Koncept odpovědné žurnalistiky jakožto profesní činnosti, která požívá ochrany podle článku 10 Úmluvy, se neomezuje pouze na obsah informací shromažďovaných a/nebo šířených novináři. Tento pojem v sobě zahrnuje také zákonnost jednání novináře; skutečnost, že novinář jednal protiprávně, je poté relevantním, i když nikoli rozhodujícím hlediskem při určování, zda jednal odpovědně (viz *Pentikäinen proti Finsku*, č. 11882/10, rozsudek velkého senátu ze dne 20. 10. 2015, § 90, a *Bédat*, citovaný výše, § 50, a odkazy v něm uvedené).

57. Tyto úvahy hrají v dnešní době obzvláště důležitou roli s ohledem na vliv, kterým disponují média v současné společnosti: nejenže informují, ale mohou také způsobem prezentace informací naznačovat, jak tyto informace mají být hodnoceny. Ve světě, v němž je jednotlivec konfrontován s obrovským množstvím informací šířených skrze tradiční i elektronická média a který zahrnuje stále narůstající počet subjektů, nabývá kontrola dodržování novinářské etiky na významu (viz *Stoll proti Švýcarsku*, č. 69698/01, rozsudek velkého senátu ze dne 10. 12. 2007, § 104). Pokud se jedná o „povinnosti a odpovědnost“ novinářů, je potenciální dopad příslušného média, skrze nějž je projev učiněn, důležitým faktorem při posuzování přiměřenosti zásahu. V této souvislosti Soud uznal potřebu vzít do úvahy skutečnost, že audiovizuální média mají bezprostřednější a silnější účinek než tištěná média (viz *Radio France a další proti Francii*, č. 53984/00, rozsudek ze dne 30. 3. 2004, § 39). Dříve uvedená disponují prostředky, jak prostřednictvím obrazů zprostředkovat významy, které tištěná média předat nemohou (viz *Jersild proti Dánsku*, rozsudek ze dne 23. 9. 1994, č. 15890/89, § 31). Role televize a rozhlasu jako důvěrně známých zdrojů zábavy v soukromí posluchačova nebo divákova domova jejich vliv dále umocňuje (viz *Animal Defenders International proti Spojenému království*, č. 48876/08, rozsudek velkého senátu ze dne 22. 4. 2013, § 119).

58. Zejména pokud jde o případy řešené před soudy nebo o trestní vyšetřování, je nemyslitelné, aby se o předmětu takových řízení v předstihu nebo v době, kdy probíhají, nediskutovalo, ať už ve specializovaných časopisech, v obecném tisku nebo mezi širokou veřejností. Nejenže je úkolem sdělovacích prostředků tyto informace a myšlenky předávat, veřejnost má také právo je přijímat. Je ovšem třeba vzít v úvahu právo každého na spravedlivý proces, jak je zajištěno článkem 6 odst. 1 Úmluvy, které v trestních věcech zahrnuje právo na nestranný soud a právo na presumpci nevinu (viz výše citovaný rozsudek Bédat, § 51, a Tourancheau a July proti Francii, rozsudek ze dne 24. 11. 2005, č. 53886/00, § 66). Jak Soud již několikrát zdůraznil, toto musí mít novináři na paměti při komentování probíhajících trestních řízení, neboť hranice přípustného komentáře nemohou sahat až k výrokům způsobilým, ať už záměrně či nikoli, ohrozit šance osoby na spravedlivý proces nebo podkopat důvěru veřejnosti v roli soudů při výkonu trestní justice (viz Worm proti Rakousku, rozsudek ze dne 29. 8. 1997, č. 22714/93, § 50; Campos Dâmaso proti Portugalsku, rozsudek ze dne 24. 4. 2008, č. 17107/05, § 31; Pinto Coelho proti Portugalsku, rozsudek ze dne 28. 6. 2011, č. 28439/08, § 33; a Ageyevy proti Rusku, č. 7075/10, rozsudek ze dne 18. 4. 2013, § 225).

59. Pokud má Soud rozhodnout o střetu dvou práv požívajících stejné ochrany podle Úmluvy, musí zvážit konkurenční zájmy. Posouzení stížnosti by se v zásadě nemělo lišit podle toho, zda ji k Soudu podala podle článku 8 Úmluvy osoba, jíž se dotýkal urážlivý článek, nebo podle článku 10 Úmluvy autor tohoto článku, protože tato dvě práva si v zásadě zasluhují stejnou úctu (viz kromě mnoha jiných autorit Couderc a Hachette Filipacchi Associés proti Francii, č. 40454/07, rozsudek velkého senátu ze dne 10. 11. 2015, § 91). V souladu s tím by měl být teoreticky prostor pro uvážení v obou případech totožný (viz Axel Springer AG proti Německu, rozsudek velkého senátu ze dne 7. 2. 2012, č. 39954/08, § 87, a Von Hannover proti Německu (č. 2), č. 40660/08 a 60641/08, rozsudek velkého senátu ze dne 7. 2. 2012, § 106, a případy v nich citované).

60. V této souvislosti Soud zdůrazňuje, že za účelem použitelnosti článku 8 musí útok na osobu dosáhnout určitého stupně závažnosti a musí být proveden tak, že způsobuje újmu osobnímu požívání práva na respektování soukromého života (viz mimo jiné výše citovaný rozsudek Axel Springer, § 83, a rozsudek Denisov proti Ukrajině, č. 76639/11, rozsudek velkého senátu ze dne 25. 9. 2018, § 112).

61. Rovněž Soud připomíná, že pokud vnitrostátní orgány poměřily dotčené zájmy v souladu s kritérii stanovenými v judikatuře Soudu, Soud názor vnitrostátních soudů nahradí pouze ze závažných důvodů (viz MGN Limited proti Spojenému království, č. 39401/04, rozsudek ze dne 18. 1. 2011, § 150 a 155; Palomo Sánchez a další proti Španělsku, č. 28955/06 a 3 ostatní, rozsudek ze dne 12. 9. 2011, § 57; a Haldimann a další proti Švýcarsku, č. 21830/09, rozsudek ze dne 24. 2. 2015, § 54–55). Analogickou úvahu je nutno uplatnit při poměrování práv garantovaných článkem 10 a článkem 6 odst. 1 (viz výše citovaný rozsudek Bédat, § 53).

62. Soud dále shledal, že nejdůkladnější kontrola z jeho strany je nutná, pokud jsou přijatá opatření nebo sankce uložené vnitrostátním orgánem způsobilé, jako v tomto případě, odradit tisk od účasti na debatách o věcech legitimního veřejného zájmu (viz Bladet Tromsø a Stensaas proti Norsku, č. 21980/93, rozsudek velkého senátu ze dne 20. 5. 1999, § 64).

(ii) Aplikace těchto principů v tomto případě

(α) Zda zprávy přispěly k debatě veřejného zájmu a zda R. R. byl veřejně známou osobou

63. Soud shledal, že napadené výroky tvořilo několik úvodních reportáží v hlavním vysílacím čase večerních a poledních zpráv o probíhajícím vyšetřování sítě zapletené do sexuálního zneužívání nezletilých na Azorských ostrovech ... Není pochyb o tom, že napadené reportáže zprostředkovávaly informace veřejného zájmu (srovnej Bergens Tidende a další proti Norsku, č. 26132/95, rozsudek ze

dne 2. 5. 2000, § 51; Colaço Mestre a SIC - Sociedade Independente de Comunicação, S.A. proti Portugalsku, č. 11182/03 a 11319/03, rozsudek ze dne 26. 4. 2007, § 27; a Haldimann a další, citováno výše, § 56).

64. Pokud jde o R. R., Soud konstatuje, že je veřejně známou osobou jak v rámci svého regionu na Azorských ostrovech, tak v celé zemi ..., a že v době odvyšování reportáží zastával vysokou politickou funkci regionálního tajemníka pro zemědělství a rybolov

(β) Způsob získání informací a obsah, forma a důsledky napadených výroků

65. Soud konstatuje, že se mělo za prokázané, že zprávy z 6. a 7. 12. 2003 pocházely z různých zdrojů shromážděných prostřednictvím investigativní zprávy sestavené jednak stěžovatelkou, jednak předním týdeníkem *Expresso*. Rovněž podotýká, že v této chvíli rozšiřované skutečnosti již byly dříve zveřejněny ve vydání týdeníku *Expresso* ze dne 6. 12. 2003 ... Pokud jde o zprávu ze dne 9. 1. 2004, mělo se za prokázané, že zdrojem informací byli reportéři pracující pro stěžovatelku, přičemž jeden z nich, E. C., byl v době večerního výslechu přítomen v blízkosti okresního soudu v Ponta Delgada ...

66. Soud si je vědom toho, že s ohledem na obsah reportáží a zvláštní stigma spojené s trestnými činy sexuální povahy týkajícími se dětí mohou tvrzení o účasti na tomto typu trestné činnosti způsobit újmu osobnímu požívání práva na respektování soukromého života.

67. Pokud jde o sporné výroky, Soud konstatuje, že v případě reportáží ze dne 6. a 7. 12. 2003 R. R. sice nebyl identifikován přímo, přesto však byl snadno identifikovatelný ... Ačkoli tedy dané reportáže byly výsledkem novinářské investigace vedené stěžovatelkou a společností *Expresso*, které veřejnost obecně považovala za spolehlivá zpravodajská média, mohly [R. R.] způsobit újmu.

68. Pokud jde o reportáž v rámci zpravodajství ze dne 9. 1. 2004, stěžovatelka uznala, a to i přes opravu provedenou o několik hodin později, že nepravdivá zmínka o zatčení R. R. a jeho výslechu policií v této konkrétní reportáži porušila právo R. R. na dobrou pověst a čest ... Soud rovněž dovozuje, že stěžovatelka nejednala odpovědně, když uvedla, že R. R. byl zatčen a vyslýchán policií, zejména jelikož si byla vědoma rozšiřování této zprávy prostřednictvím médií jak v tuzemsku, tak v zahraničí ... Proto existovaly závažné důvody pro uložení sankce stěžovatelce pro nepravdivé informování. Soud nicméně konstatuje, že stěžovatelka toto pochybení napravila několik hodin po zveřejnění zprávy ..., což tedy omezilo újmu na pověsti R. R. jak co do rozsahu, tak co do jejího trvání (srovnej Falter Zeitschriften GmbH proti Rakousku, č. 26606/04, rozsudek ze dne 22. 2. 2007, § 25). Dále má Soud za to, že ačkoli vnitrostátní soudy vzaly za prokázané, že na různých internetových platformách bylo stále možné nalézt zmínky o možném zapojení R. R. do předmětné trestné činnosti ..., R. R. se krátce po dotčené reportáži stěžovatelky vrátil do své politické funkce. V letech 2005 až 2013 působil jako poslanec národního parlamentu a dodnes zůstává uznávaným a aktivním politikem ... Zbývá tedy určit, zda částka, kterou bylo stěžovatelce uloženo zaplatit R. R. na náhradu újmy, byla způsobené újmě přiměřená.

(γ) Závažnost sankcí

69. Soud poznamenává, že Nejvyšší soud uložil stěžovatelce zaplatit R. R. 50.000 EUR za nemajetkovou újmu a 65.758 EUR za újmu majetkovou. S připočtením zákonných úroků činila celková částka, kterou měla stěžovatelka zaplatit, 145.988,28 EUR ... Ačkoli nelze uzavřít, že na právu na dobrou pověst a čest R. R. nebyla způsobena žádná újma, Soud považuje za obtížné akceptovat, že újma na pověsti R. R. byla v tomto případě natolik závažná, aby odůvodňovala přiznání odškodnění v takové výši. Tato výše odškodnění, vysoká i ve srovnání s předchozími případy týkajícími se Portugalska, které Soud posuzoval (srovnej Público - Comunicação Social, S.A. a ostatní proti Portugalsku, č. 39324/07, rozsudek ze dne 7. 12. 2010, § 55), je rovněž způsobilá odradit tisk

od účasti na debatách o věcech legitimního veřejného zájmu a má odstrašující účinek na svobodu projevu a tisku (srovnej *Bozhkov proti Bulharsku*, č. 3316/04, rozsudek ze dne 19. 4. 2011, § 55; *Medipress-Sociedade Jornalística, Lda proti Portugalsku*, č. 55442/12, rozsudek ze dne 30. 8. 2016, § 45; a *Público – Comunicação Social, S.A. a ostatní*, citováno výše, § 55; viz také, *mutatis mutandis*, *Pais Pires de Lima proti Portugalsku*, č. 70465/12, rozsudek ze dne 12. 2. 2019, § 67). Soud ji proto za okolností projednávaného případu považuje za nepřiměřenou.

(6) Závěr

70. Výše uvedené úvahy dovolují Soudu učinit závěr, že zásah do práva stěžovatelky na svobodu projevu byl nepřiměřený a nebyl „nezbytný v demokratické společnosti“ ve smyslu článku 10 Úmluvy.

71. Došlo tedy k porušení článku 10 Úmluvy.

(...)

VÝROK

Z těchto důvodů Soud jednomyslně

1. *Prohlašuje* stížnost za přijatelnou;
2. *Rozhoduje*, že došlo k porušení článku 10 Úmluvy;

(...)

(Zpracovali JUDr. Robert Waltr a Mgr. Jan Strya)